

[Ole Bernt Henriksen]

Det samme gælder tilknytning af rådgivere og stabsfunktioner på lempelige vilkår.

Hvad angår forslaget om en Ungdommens Etableringsfond, bemærker jeg særlig begrundelsen, der er, at man ved at oprette en sådan vil ligestille iværksættere med deres ringe træk på uddannelsesmidlerne med andre, der trækker mere på uddannelsesmidlerne, men om denne ligestilling kan ske på en anden måde, bør vi nok overveje.

Vi skal nok også overveje, om forslaget om adgang til forlods afskrivning efter investeringsfondsloven og etableringskontoloven ikke burde suppleres med adgang til dobbelt momsfradrag, sådan som det konservative folkeparti har foreslået.

Tanken om at forhøje det beløb, der kan frigives skattefrit, fra 5.000 kr. til 15.000 kr. er jo rimelig. Denne grænse er ikke blevet ændret siden 1965. Det er pengenes værdi derimod i høj grad.

Det konservative folkeparti kan stemme for venstres beslutningsforslag med den tilføjelse, at der under udvalgsbehandlingen af et kommende lovforslag nok skal være et og andet at tilføje, og vi håber, at også socialdemokratiet og ministeren vil medvirke hertil, nu da det er gået op for socialdemokratiet, at vi skal producere og iværksætte os ud af disse miserable krisetider.

Det radikale venstre har genfremsat et beslutningsforslag om oprettelse af et etableringssekretariat og etableringsråd og om mulighed for kommunerne for at rejse bygninger til godkendte iværksættere. Vi finder venstres forslag bedre, mere vidtgående og mindre bureaukratisk og skal i konsekvens heraf stemme imod det radikale venstres forslag.

Askjær Jørgensen (FP):

Det er positivt, at partier har fremsat forslag om erhvervslivets forhold. Vi har jo tidligere i samlingen diskuteret et initiativ vedrørende erhvervslivets situation under en forespørgselsdebat, og man kan sige, at det er det, vi nu til en vis grad kan få gentaget. Men da vi er klar over, at en god funktion i erhvervslivet er det vigtigste i vort samfund, for det er simpelt hen en finansiering af vort samfund, burde folketinget og offentligheden nok i langt højere grad, end det er tilfældet, interessere sig for, hvordan det går med erhvervslivet. Op gennem 1970'erne har man jo

interesseret sig primært for at få en stor offentlig sektor, men man har ikke bekymret sig om, hvordan man skulle få denne sektor finansieret. Man har ikke bekymret sig om, hvordan det gik med det erhvervsliv, som var det eneste sted, hvorfra man kunne tage penge til finansiering af den offentlige sektor.

Det haster selvfølgelig meget stærkt med at få taget fat på en ny politik i vort fædreland, og derfor er det også trist, at de gamle partier i disse dage og timer sidder og spilder deres tid på at snakke om socialdemokraternes plan, for den er jo helt uansvarlig. Selv om det er partier, der påberåber sig at have parlamentarisk erfaring, ansvarsfølelse osv., mener vi faktisk, at vi har ret til at sige, at det, man debatterer i statsministeriet, eller hvor det foregår, burde man ikke spille tid på.

Det er altid erhvervslivet selv, der betaler alle såkaldte erhvervsstøtteordninger. Der er ikke andre steder at tage penge fra til den opgave.

Hvis vi ser på B 98, er vi enige i, at erhvervsstøtteordninger er mere skadelige end gavnlige, men når vi så skal til at diskutere, hvordan vi kan afvikle dem, må vi naturligvis finde ud af, på hvilken måde det gøres bedst. Hvert år, når vi gennemgår finanslovsforslaget og udarbejder vor alternative finanslov, gennearbejder vi meget nøje det nødvendige samspil mellem skattelettelser og afvikling af erhvervsstøtteordninger. Så langt som man har kørt samfundet ud i tovene, er det nok farligt at sige umiddelbart, at man fjerner alle erhvervsstøtteordninger, uden at der samtidig bliver gjort noget positivt for erhvervslivet i form af en generel omkostningssænkning. Det foregår som bekendt ved at reducere den offentlige sektor og ved at nedsætte lønningerne, ikke reallønningerne, men bruttolønningerne. Vi har jo lige fået budgetredøgørelsen i dag, hvor socialdemokratiet erkender, at det er lykkedes det at styre så godt, at der har været en realvækst i det offentliges udgifter på 5,5 pct. i 1979, og vi ved, at statsministeren har proklameret, at reallønningerne skal sættes ned. Det er klart, at når vi kritiserer lidt, så er det regeringens egne argumenter, der gør vor kritik berettiget.

Dette med, at vi skal tage fat på at afvikle erhvervsstøtteordningerne, vil vi hellere end gerne være med til sammen med retsforbun-